

Reisz Péterné

Ez a feleségem, Bálint Veronika. Azt hiszem, a kép az érettségije körül készült.

A feleségemmel 1960-ban házasodtunk. Úgy ismerkedtünk meg, hogy volt egy barátom Óbudán, és a barátomat a rokonánál bemutatták egy kispesti kislánynak, és ő kérdezte tőle, hogy nincs-e egy barátnője, és ő hozott egy barátnőt. Így ismerkedtünk meg, és mind a kettőből házasság lett. Szempont volt, hogy zsidó legyen a feleségem, én mindig a zsidó társaságot kerestem, és azt hiszem, a szüleim is elvárták. Amikor összeházasodtunk, Kispestre költözzünk a feleségem szüleihez. Ők is egy nagyon szerény lakásban laktak, a lakásukat elvették a második világháborúban a nyilasok, és nem kapták vissza [lásd: zsidótörvények Magyarországon]. Az anyai nagypapámnak volt egy testvére, Júlia, aki hajadon volt, és itt szolgált Pesten egy zsidó családnál. A család 1956-ban elment az országból, és a nagynéném ott maradt egyedül a lakásban. Amikor

idős és beteg lett, a nagynénikém beköltözött hozzá. Júlia halála után a nagynéném visszaköltözött az anyjához, és mi megkaptuk ezt a lakást.

Amikor odakerültem a feleségem családjához, azt hittem, hogy elájulok, mert karácsonyfa volt náluk. Ők mindig tartottak karácsonyt. Az édesapja, amikor nem volt Kispesten elég zsidó, mindig tizediknek elment a templomba, de nem tudott imádkozni [lásd: ima]. A feleségem édesanyját elhurcolták [1944-ben], és volt náluk egy asszony, aki vidékről jött, olyan bentlakásos cseléd lány volt, és aztán azt elvette a második világháború után az édesapja. Tulajdonképpen ő nem kaphatott a mamától zsidó nevelést. De nagyon meglepődtem, mert karácsonyfa volt. Nagymamám ki se jött hozzájuk, mikor megtudta, hogy karácsonyfa van.